

היום נלמד בעזרת ה':

ברכות דף לא

מר בנו של רבינא שבר כוס זכוית יקרא בחתונת בנו, כדי שלא ישמחו יותר מדי. וכן היה מעשה דומה עם רב אשי.

אסור לאדם למלא שחוק פיו בעולם הזה, ורק בזמן הגאולה יהיה מותר שנאמר "אז ימלא שחוק פיבו".

אין עומדים להתפלל 'שמונה עשרה' לא מתוך דין ולא מתוך דבר הלכה - כדי שלא יהרהר בזה בתפילה, אלא מתוך הלכה פסוקה (= הלכה ברורה שלא צריכה עיון).

אין עומדים להתפלל ('שמונה עשרה') לא מתוך עצבות, ולא מתוך עצלות, ולא מתוך שחוק, ולא מתוך שיחה של ליצנות, ולא מתוך קלות ראש (= ההיפך מכובד ראש), ולא מתוך דברים בטלים, אלא מתוך שמחה של מצוה, (כמו שאנו מזכירים את גאולת מצרים לפני 'שמונה עשרה' בשחרית, או 'תהלה לדוד' במנחה).

וכן לא יפטר (= יפרד) אדם מחברו אלא מתוך דבר הלכה, שע"י כך יזכור אותו.

עוד מדיני תפילת 'שמונה עשרה':

המתפלל צריך שיכוון ליבו שנאמר "תכין ליבם תקשיב אזנך".

משלמה למדנו - שצריך להקדים את ברכות השבח (= מגן אברהם, מחיה המתים, הקל הקדוש) ואח"כ לבקש את צרכיו.

מדניאל למדנו - שלעולם יתפלל אדם בבית עם חלונות, ושצריך להתפלל שלוש תפילות ביום, ולא יותר. וכן שצריך להתפלל לכיוון ירושלים.

מחנה למדנו - שהמתפלל צריך לכוון את ליבו, שצריך להוציא את המילים בשפתיו, להתפלל בלחש, שיכור אסור בתפילה.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

הגמרא מבארת את המעשה בעלי הכהן שחשד בחנה שהיא שיכורה, ואת תשובתה של חנה לעלי. את תפילת חנה, ואת מה שהתרחש לאחר שנולד לה שמואל והביאה אותו לעלי.

חנה הטיחה דברים כלפי מעלה (= דיברה דברי ניצוח לשמים, כגון למה בראת לי דדים אם אין לי בן להניק?)

וכן אליהו הטיח דברים כלפי מעלה וטען שה' היסב את לבם של ישראל לסור מאחריו.

כל היושב בתענית בשבת קורעים לו גזר דין של שבעים שנה (= אפילו אם נגזר עליו מלפני שבעים שנה), אבל מענישים אותו על שביטל עונג שבת, ותקנתו שיתענה ביום ראשון לכפר על שהתענה בשבת.

